

det er unødvendigt at gjøre gjældende med Hensyn til Bygningsforsikringen paa Landet. Søvrigt kan jeg slutte mig til, hvad den ærede fibste Taler udtalte om, at det bør være Gjenstand for en gjensidig Assurance i Communen at erstatte denne Skade; men Spørgsmaalet er, hvorvidt man bør fordrø, at denne Gjenfidsighed skal strække sig. Skulle de, som ikke have Grundeieendom, indtræde i denne gjensidige Assurance for Skade paa Grundeieendomme, eller bør en indbyrdes Assurance med Hensyn til den Skade, som i Anledning af Brandvæsenets Foranstaltninger skeer paa Grundeieendom, ikke rettere indstrænke sig til Grundeierne alene? Dette Sidste forekommer mig rigtignok at være i høi Grad naturligt. Naar der er sagt — om det var af den høitæredede Justitsminister eller fra andre Sider her i Salen, erindrer jeg ikke — at det vil være lige meget, enten man lægger denne Erstatning paa Brandforsikringen for faste Eiendomme eller paa Communen, fordi der af Assurancesummerne hedes de Bidrag til Kæmnerkassen, hvoraf Communens Udgifter til Brandvæsenet afholdes, og det saaledes dog for Tiden alene er Grundeierne, der komme til at afholde Udgiften, saa ophører dette at være saaledes, naar Loven af 11te Februar 1863 træder i Kraft for Kjøbstæderne, og det hele Beløb, som skal udredes til Communens Udgifter af de faste Eiendomme, bliver en for et længere Tidsrum bestemt fast Sum, medens alle Udgifter, som ikke kunne afholdes af dette Fixum, blive at ligne paa samtlige Indbyggere. Nu forekommer det mig, som sagt, rimeligt at lade Grundeierne indbyrdes assurere Grundeieendommene, hvilket netop skeer ved at lægge Erstatningspligten paa Brandforsikringen, hvorimod man ikke bør gjøre det til Pligt for de af Communens Beboere, der ikke have Grundeieendom, at indtræde i denne gjensidige Assurance. Det forekommer mig i høi Grad ubilligt mod hele den Klasse af Indbyggere, som ikke ere Grundeiere, at de skulle bidrage til at assurere Skade paa Grundeieendomme, og det er dog det, som skeer ved at lægge Erstatningspligten paa Communerne istedetfor paa Brandforsikringen. Allet i denne Henseende er Forholdet forskjelligt mellem Kjøbstad og Land. Der er et

ganste andet gjennemgaaende eensartet Forhold tilstede i Landcommunerne end i Kjøbstadcommunerne, idet den Befolkning, som ikke har Grundeieendom, paa Landet udgjør et forholdsvis til det samlede Indvaanerantal mindre Antal. Nu vil man i Almindelighed troste dem, som ikke ville have denne Erstatning lagt paa Communerne, ved at sige: Det er smaa Forhold; Communerne udrede saamange andre Udgifter, som ikke vedkomme dem, at de ogsaa kunne udrede denne Udgift, som iøvrigt Alle — og dette beider jeg lagt Mærke til — erkjende for ubilligt, urigtigt og principfribdigt at lægge paa Communerne. Men jeg kan ikke finde det forsvarligt at paabyde, at Klage af Befolkningen i Kjøbstæderne, som ikke er Grundeiere, skulle deeltage i Udredelsen af Erstatning for Skade paa faste Eiendomme, saameget mindre, som Grundeierne, uden at det kan søles, kunde overtage Erstatningspligten ved at gjøre den til Gjenstand for den indbyrdes Assurance, som finder Sted gennem den tvungne Brandforsikring. Er end den Udgift, hvorom der her er Spørgsmaal, i mangfoldige Tilfælde meget ubetydelig, saa kan den dog i enkelte Tilfælde blive meget betydelig, f. Ex. naar man slæber Brandredstaber gennem en Handsgartneres Have, eller hvor der ikke er Kjørevei til Huse, som ligger midt i Haver eller Marker, og man da, for at komme til Huset, nødvendigvis maa passere disse. Eignende Skade tilføies ofte ved at skulle søge Vandsteder, som ligge i Haver eller midt i Marker, og jeg veed af Erfaring, at Skaden i saadanne Tilfælde kan blive meget betydelig. Men selv om det kun vil være sjældne og enkelte Tilfælde, hvor der for Communen bliver Tale om at udrede store Summer, og i hvilke der altsaa vil være Tøie for Communen til at klage, selv om der kun eengang i 10 Aar vil indtræde Spørgsmaal om en Erstatning af 1,000 Rd. eller saa, saa vil man dog netop, naar et saadant Tilfælde indtræder, komme til at erkjende, at man har handlet urigtigt ved at vedtage en Lov, som indeholder en saa ubillig Bestemmelse. — Nu vil det dog være høist besynderligt, om de ærede Landboere, der, ligesom flere Medlemmer fra Kjøbstæderne have erkjendt det for ubilligt og urigtigt at lægge Er-